Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

19. rujna 2018.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Hitni prethodni postupak – Pravosudna suradnja u kaznenim stvarima – Direktiva (EU) 2016/343 – Pretpostavka nedužnosti – Javna upućivanja na krivnju – Pravna sredstva – Postupak ispitivanja zakonitosti mjere određivanja istražnog zatvora”

U predmetu C-310/18 PPU,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Specializiran nakazatelen sad (Specijalizirani kazneni sud, Bugarska), odlukom od 11. svibnja 2018., koju je Sud zaprimio istog dana, u kaznenom postupku protiv

Emila Mileva,

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: R. Silva de Lapuerta, predsjednica vijeća, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, S. Rodin (izvjestitelj) i E. Regan, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Wathelet,

tajnik: R. Șereș, administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 11. srpnja 2018., uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za E. Mileva, on sam,

– za nizozemsku vladu, M. K. Bulterman, u svojstvu agenta,

– za Europsku komisiju, R. Troosters i Y. Marinova, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 7. kolovoza 2018.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: bugarski

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 3., članka 4. stavka 1. i članka 10. Direktive (EU) 2016/343 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. ožujka 2016. o jačanju određenih vidova pretpostavke nedužnosti i prava sudjelovati na raspravi u kaznenom postupku (SL 2016., L 65, str. 1.), u vezi s njezinim uvodnim izjavama 16. i 48. kao i člancima 47. i 48. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja).

2 Zahtjev je upućen u okviru kaznenog postupka protiv Emila Mileva povodom njegova zadržavanja u istražnom zatvoru.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Uvodna izjava 10. Direktive 2016/343 glasi:

„Utvrđivanjem zajedničkih minimalnih pravila o zaštiti postupovnih prava osumnjičenika ili optuženika, ova Direktiva nastoji ojačati međusobno povjerenje država članica u njihove sustave kaznenog pravosuđa te time olakšati uzajamno priznavanje odluka u kaznenim stvarima. Takvim zajedničkim minimalnim pravilima mogle bi se ukloniti i prepreke slobodnom kretanju građana na području država članica.”

4 Uvodna izjava 16. te direktive glasi:

„Pretpostavka nedužnosti bila bi prekršena u slučaju da se u izjavama za javnost tijela javne vlasti ili u sudskim odlukama, osim onih o krivnji, za osumnjičenika ili optuženika navodi da je kriv, dok god toj osobi nije dokazana krivnja u skladu sa zakonom. U tim se izjavama ili sudskim odlukama ne bi trebalo odražavati mišljenje da je osoba kriva. Time se ne bi trebale dovoditi u pitanje radnje kaznenog progona kojima je cilj dokazati krivnju osumnjičenika ili optuženika, kao što je optužnica, ni sudske odluke slijedom kojih na snagu stupa uvjetna kazna, pod uvjetom da su poštovana prava na obranu. Time se također ne bi trebalo dovesti u pitanje privremene odluke postupovne prirode koje donose sudska ili druga nadležna tijela i koje se temelje na sumnji ili elementima inkriminirajućih dokaza kao što su odluke o istražnom pritvoru [zatvoru], pod uvjetom da se u njima ne upućuje na osumnjičenike ili optuženike kao na krive. Prije donošenja privremene odluke postupovne prirode nadležno tijelo prvo bi moralo provjeriti postoje li dostatni elementi inkriminirajućih dokaza protiv osumnjičenika ili optuženika kojima bi se opravdala dotična odluka koja bi mogla upućivati na te elemente.”

5 U skladu s uvodnom izjavom 48. navedene direktive:

„S obzirom na to da se ovom Direktivom utvrđuju minimalna pravila, države članice trebale bi moći proširiti prava utvrđena ovom Direktivom kako bi osigurale višu razinu zaštite. Razina zaštite koju pružaju države članice nikad ne bi smjela pasti ispod razine standarda predviđenih Poveljom i [Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda potpisanom u Rimu 4. studenoga 1950.], kako ih tumače Sud i Europski sud za ljudska prava.”

6 Člankom 1. iste direktive, naslovljenim „Predmet”, predviđeno je:

„Ovom se Direktivom utvrđuju zajednička minimalna pravila koja se odnose na:

(a) određene vidove pretpostavke nedužnosti u kaznenim postupcima;

(b) pravo sudjelovati na raspravi u kaznenom postupku.”

7 Člankom 2. Direktive 2016/343, naslovljenim „Područje primjene”, propisano je:

„Ova se Direktiva primjenjuje na fizičke osobe koje su osumnjičenici ili optuženici u kaznenom postupku. Primjenjuje se u svim fazama kaznenog postupka, od trenutka kada je osoba osumnjičena ili optužena za počinjenje kaznenog djela ili navodnog kaznenog djela pa sve do trenutka kada odluke o konačnom utvrđivanju je li ta osoba počinila predmetno kazneno djelo postane konačna.”

8 Člankom 3. te direktive, naslovljenim „Pretpostavka nedužnosti”, propisano je:

„Države članice osiguravaju da se osumnjičenici ili optuženici smatraju nedužnima dok im se ne dokaže krivnja u skladu sa zakonom.”

9 Stavkom 1. članka 4. navedene direktive, naslovljenog „Javna upućivanja na krivnju”, određeno je:

„Države članice poduzimaju odgovarajuće mjere kako bi se osiguralo da se, dok god se osumnjičeniku ili optuženiku ne dokaže krivnja u skladu sa zakonom, u izjavama za javnost tijela javne vlasti i sudskim odlukama, osim onih o krivnji, za tu osobu ne navodi da je kriva. Time se ne dovode u pitanje radnje kaznenog progona kojima je cilj dokazati krivnju osumnjičenika ili optuženika ni privremene odluke postupovne prirode koje donose sudska ili druga nadležna tijela i koje se temelje na sumnji ili inkriminirajućim dokazima.”

10 U skladu s člankom 10. iste direktive, naslovljenim „Pravna sredstva”:

„1. Države članice osiguravaju da osumnjičenici i optuženici, ako su njihova prava iz ove Direktive prekršena, imaju na raspolaganju učinkovito pravno sredstvo.

2. Ne dovodeći u pitanje nacionalna pravila i sustave o prihvatljivosti dokaza, države članice tijekom kaznenog postupka osiguravaju da se, pri procjeni izjava koje su dali osumnjičenici ili optuženici ili dokaza prikupljenih uslijed kršenja prava da se brane šutnjom ili prava da sami sebe ne izlože kaznenom progonu, poštuju prava obrane i pravičnost postupka.”

Bugarsko pravo

11 Pod naslovom „Istražni zatvor”, članak 63. Nakazatelno procesualen kodeks (Zakonik o kaznenom postupku, u daljnjem tekstu: NPK), u svojem stavku 1. određuje:

„Mjera ‚istražnog zatvora’ određuje se kada postoji osnovana sumnja da je okrivljenik počinio kazneno djelo […]”

12 Članak 64. NPK-a o određivanju prisilne mjere „istražnog zatvora” tijekom predsudskog postupka, u svojem stavku 4. navodi:

„Sud donosi prisilnu mjeru ‚istražnog zatvora’ ako su ispunjeni uvjeti iz članka 63. stavka 1. […]”

13 Stavcima 1. i 4. članka 65. NPK-a predviđeno je da u svakom trenutku predsudskog postupka okrivljenik protiv kojeg je određena prisilna mjera „istražnog zatvora” može zatražiti njezino preispitivanje. Sud tada ispituje postoje li i dalje svi razlozi koji su opravdali određivanje te mjere, uključujući i postojanje osnovane sumnje da je okrivljenik počinio predmetno kazneno djelo.

Glavni predmet i prethodna pitanja

14 E. Milev je u okviru istrage pokrenute zbog razbojništva počinjenog 2008. u trgovini u Sofiji (Bugarska) bio osumnjičen da je jedan od počinitelja navedenog razbojništva. Međutim, nije bio optužen.

15 Ta je istraga 31. srpnja 2009. bila prekinuta jer nijedan od osumnjičenika nije bio identificiran.

16 Sud koji je uputio zahtjev navodi da se protiv E. Mileva vode dva druga kaznena postupka.

17 On navodi da je u prvom od tih predmeta, koji se odnosi na razbojništvo banke, bugarski sud odbio E. Milevu odrediti istražni zatvor s obrazloženjem da iskazi glavnog svjedoka optužbe, BP-a, nisu vjerodostojni. U navedenom predmetu još nije donesena nikakva sudska odluka o meritumu.

18 Sud koji je uputio zahtjev navodi da je u drugom predmetu, koji se odnosi na vođenje zločinačkog udruženja kojemu je cilj počinjenje razbojništvâ, u kojemu je BP također glavni svjedok optužbe, E. Milev bio u istražnom zatvoru od 24. studenoga 2013. do 9. siječnja 2018., datuma kada je oslobođen svih optužbi zato što je bugarski sud smatrao BP-ove iskaze nevjerodostojnima. Međutim, E. Milev nije bio pušten na slobodu.

19 Postupak koji se odnosi na razbojništvo počinjeno 2008. ponovno je pokrenut 11. siječnja 2018. BP je ponovno bio saslušan u svojstvu svjedoka.

20 E. Milev je istog dana uhićen radi dovođenja pred sud koji je nadležan za odlučivanje o njegovu stavljanju u istražni zatvor.

21 U prvom je stupnju zahtjev državnog odvjetnika da se E. Milevu odredi istražni zatvor prihvaćen zato što su „na prvi pogled" iskazi svjedoka, BP-a, bili vjerodostojni. U drugom je stupnju istražni zatvor potvrđen na temelju BP-ovih detaljnih iskaza i zbog postojanja mogućnosti kaznene odgovornosti svjedoka za lažno svjedočenje. Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, oba suda pred kojima se vodi postupak zasebno su ispitala BP-ove iskaze a da ih nisu usporedila s drugim oslobađajućim dokazima u korist E. Mileva. Osim toga, dotični sudovi propustili su odlučiti o prigovorima koje je u tom pogledu iznio njegov odvjetnik.

22 Sud koji je uputio zahtjev ističe da je prvostupanjski sud prilikom ispitivanja održavanja na snazi mjere istražnog zatvora, smatrajući da detaljna analiza dokaza nije potrebna, ispitao jedino BP-ove iskaze. Potonji je sud također smatrao da se E. Mileva može zadržati u istražnom zatvoru na temelju inkriminirajućih dokaza manje dokazne snage. Drugostupanjski je sud potvrdio tu ocjenu nakon što je ispitao iskaze svjedokâ vrlo općenito i utvrdio da dokazi „iako su sažeti, […] [podupiru] optužbu […] i da nisu opovrgnuti drugim dokazima".

23 Prilikom drugog ispitivanja mjere istražnog zatvora drugostupanjski je sud smatrao da, u skladu s NPK-om kako je izmijenjen, iskaze i dokaze iz spisa ne treba ispitivati temeljito, već vrlo općenito, te da je u okviru tog ispitivanja dovoljno utvrditi postojanje općenite vjerojatnosti i sumnje da je E. Milev sudjelovao u počinjenju predmetnog kaznenog djela.

24 Sud koji je uputio zahtjev navodi da drugostupanjski sud nije kontradiktorno ispitao prigovore okrivljenikova odvjetnika koji se odnose na pristranost i nevjerodostojnost BP-ovih iskaza te da, štoviše, nije o njima ni odlučio.

25 Sud koji je uputio zahtjev navodi da mu je E. Milev podnio zahtjev za preispitivanje zakonitosti njegova istražnog zatvora.

26 On navodi da E. Milev smatra da uvjet predviđen nacionalnim propisom, kojim je uvjetovano određivanje i održavanje na snazi mjere istražnog zatvora, a koji se odnosi na postojanje „osnovane sumnje" da je okrivljenik počinio kazneno djelo, treba tumačiti na način kako je utvrđen u presudi ESLJP-a od 30. kolovoza 1990., Fox, Campbell i Hartley protiv Ujedinjene Kraljevine (CE:ECHR:1990:0830JUD001224486). E. Milev također tvrdi da se tim uvjetom zahtijeva postojanje objektivnih podataka kojima se objektivnog promatrača može uvjeriti da je dotična osoba vjerojatno počinila predmetno kazneno djelo. On je također iznio konkretne argumente u pogledu nevjerodostojnosti svjedoka, BP-a, a njegov je odvjetnik podnio brojne zahtjeve za pribavljanje dokaza s ciljem provjere vjerodostojnosti BP-ovih dokaza.

27 Sud koji je uputio zahtjev ističe da su se nacionalno pravo i nacionalna sudska praksa u tom području promijenili.

28 U skladu s tim razvila se nova nacionalna sudska praksa koja se odnosi na ispitivanje „osnovane sumnje" na temelju koje sud pred kojim se vodi postupak, kako u predsudskoj tako i u sudskoj fazi, treba odlučiti nakon što je „na prvi pogled" razmotrio dokaze, i to ne detaljno.

29 Sud koji je uputio zahtjev smatra da odluke koje se odnose na zadržavanje u istražnom zatvoru čine „privremene odluke postupovne prirode", u smislu članka 4. stavka 1. druge rečenice Direktive 2016/343, koje imaju i određena obilježja odluka „o krivnji" iz prve rečenice te odredbe.

30 On se stoga također pita koliki mora biti opseg njegova ispitivanja glavnih inkriminirajućih dokaza i u kojoj mjeri mora pružiti jasan i konkretan odgovor na argumente okrivljenika, imajući u vidu elemente pravâ obrane iz članka 10. Direktive 2016/343 i članka 47. stavka 1. Povelje. Naposljetku, taj sud želi znati znači li okolnost da se u uvodnoj izjavi 16. te direktive navodi da bi privremena odluka postupovne prirode „mogla upućivati" na elemente inkriminirajućih dokaza da ti elementi mogu biti predmetom kontradiktorne rasprave pred sudom ili to da ih potonji smije samo navesti.

31 U tim je okolnostima Specializiran nakazatelen sad (Specijalizirani kazneni sud, Bugarska) odlučio prekinuti postupak i Sudu uputiti sljedeća prethodna pitanja:

„1. Je li nacionalna sudska praksa kojom se održavanje na snazi prisilne mjere ‚istražnog zatvora' (četiri mjeseca nakon uhićenja okrivljenika) uvjetuje postojanjem ‚osnovane sumnje', shvaćene tek kao utvrđenje ‚na prvi pogled' da je okrivljenik mogao počiniti predmetno kazneno djelo, u skladu s člankom 3., člankom 4. stavkom 1. drugom rečenicom, člankom 10., uvodnom izjavom 16. četvrtom i petom rečenicom te uvodnom izjavom 48. Direktive 2016/343, kao i s člancima 47. i 48. Povelje?

Ili, ako nije, je li nacionalna sudska praksa u skladu s kojom se ‚osnovana sumnja' tumači kao velika vjerojatnost da je okrivljenik počinio predmetno kazneno djelo, u skladu s prethodno navedenim odredbama?

2. Je li nacionalna sudska praksa kojom se sudu koji odlučuje o zahtjevu za izmjenu već donesene prisilne mjere ‚istražnog zatvora' nalaže da obrazloži svoju odluku a da ne usporedi inkriminirajuće i oslobađajuće dokaze, čak i ako je odvjetnik okrivljenika iznio argumente u tom smislu, s obzirom na to da je jedini razlog tog ograničenja obveza suda da zadrži svoju nepristranost u slučaju da mu taj predmet bude dodijeljen radi ispitivanja o meritumu, u skladu s člankom 4. stavkom 1. drugom rečenicom, člankom 10., uvodnom izjavom 16. četvrtom i petom rečenicom te uvodnom izjavom 48. Direktive 2016/343, kao i s člankom 47. Povelje?

Ili, ako nije, je li nacionalna sudska praksa prema kojoj sud detaljnije i preciznije ispituje dokaze i daje jasan odgovor na argumente okrivljenikova odvjetnika, čak i ako se time dovodi u opasnost od nemogućnosti ispitivanja predmeta i donošenja konačne odluke o krivnji ako mu je navedeni predmet dodijeljen radi ispitivanja o meritumu, što podrazumijeva da drugi sud ispituje meritum tog predmeta, u skladu s prethodno navedenim odredbama?”

Hitni prethodni postupak

32 Sud koji je uputio zahtjev zatražio je da se o ovome zahtjevu za prethodnu odluku odluči u hitnom postupku predviđenom člankom 107. Poslovnika Suda.

33 U potporu svojem zahtjevu taj sud navodi činjenicu da se E. Milev trenutačno nalazi u istražnom zatvoru i da će, na temelju odgovora Suda, odlučiti o pitanju zakonitosti produljenja te mjere istražnog zatvora.

34 U tom pogledu treba istaknuti, kao prvo, da se ovaj zahtjev za prethodnu odluku odnosi na tumačenje Direktive 2016/343 koja je obuhvaćena glavom V. trećeg dijela UFEU-a, koja se odnosi na područje slobode, sigurnosti i pravde. Stoga se o njemu može odlučivati u hitnom prethodnom postupku.

35 Kao drugo, glede kriterija hitnosti, u skladu sa sudskom praksom Suda, treba uzeti u obzir okolnost da je osobi na koju se odnosi glavni postupak trenutačno oduzeta sloboda te da njezino zadržavanje ovisi o rješenju spora u glavnom postupku (presuda od 28. srpnja 2016., J. Z., C-294/16 PPU, EU:C:2016:610, t. 29. i navedena sudska praksa).

36 U predmetnom slučaju iz elemenata koje je podnio sud koji je uputio zahtjev i koji se navode u točkama 19. do 25. ove presude proizlazi da je E. Milevu trenutačno oduzeta sloboda i da njegovo zadržavanje u istražnom zatvoru ovisi o odluci Suda s obzirom na to da bi odgovor Suda na postavljena pitanja kao posljedicu mogao imati njegovo puštanje na slobodu bez odgode (vidjeti u tom smislu presudu od 22. prosinca 2017., Ardic, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, t. 59.).

37 U tim okolnostima prvo vijeće Suda odlučilo je 5. lipnja 2018. na prijedlog suca izvjestitelja i nakon saslušanja nezavisnog odvjetnika prihvatiti zahtjev suda koji je uputio zahtjev da se o ovom zahtjevu za prethodnu odluku odluči u hitnom prethodnom postupku.

O prethodnim pitanjima

38 Svojim pitanjima, koja valja ispitati zajedno, sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 3., članak 4. stavak 1. i članak 10. Direktive 2016/343, u vezi s uvodnim izjavama 16. i 48. te direktive kao i člancima 47. i 48. Povelje, tumačiti na način da se nacionalni sud, kada provjerava postoji li „osnovana sumnja”, u smislu nacionalnog propisa, da je osoba počinila kazneno djelo, kojom je uvjetovano zadržavanje u istražnom zatvoru te osobe, može ograničiti na utvrđivanje da je, na prvi pogled, ta osoba mogla počiniti to kazneno djelo ili navedeni sud mora istražiti postoji li velika vjerojatnost da je navedena osoba počinila navedeno kazneno djelo. Nacionalni sud se također pita treba li te odredbe tumačiti na način da nacionalni sud koji odlučuje o zahtjevu za izmjenu mjere istražnog zatvora može obrazložiti svoju odluku a da nije usporedio inkriminirajuće i oslobađajuće dokaze ili taj sud mora detaljnije ispitati te dokaze i pružiti jasan odgovor na argumente koje je iznijela osoba koja se nalazi u istražnom zatvoru.

39 Uvodno valja utvrditi da je člankom 2. Direktive 2016/343 predviđeno da se ona primjenjuje na fizičke osobe koje su osumnjičenici ili optuženici u kaznenom postupku u svim fazama kaznenog postupka, od trenutka kada je osoba osumnjičena ili optužena za počinjenje kaznenog djela ili navodnog kaznenog djela pa sve do trenutka kada odluke o konačnom utvrđivanju je li ta osoba počinila predmetno kazneno djelo postane konačna.

40 Budući da sud koji je uputio zahtjev mora odlučiti o zakonitosti zadržavanja u istražnom zatvoru koji je određen u okviru kaznenog predmeta protiv E. Mileva zbog postojanja osnovane sumnje da je počinio kazneno djelo, treba smatrati da se Direktiva 2016/343 primjenjuje na E. Mileva i na taj postupak pred nacionalnim sudom.

41 Međutim, budući da iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje ne proizlazi da se predmet u glavnom postupku odnosi na postojanje učinkovitog pravnog sredstva, kako je predviđeno u članku 10. stavku 1. Direktive 2016/343, ili na neko od pitanja koje uređuje članak 10. stavak 2. te direktive, taj članak nije relevantan za odgovor koji Sud treba dati u ovom predmetu.

42 Što se tiče drugih odredbi Direktive 2016/343 koje navodi sud koji je uputio zahtjev, valja primijetiti da se člankom 3. te direktive predviđa da države članice osiguravaju da se osumnjičenici ili optuženici smatraju nedužnima dok im se ne dokaže krivnja u skladu sa zakonom.

43 U tom se pogledu člankom 4. stavkom 1. navedene direktive određuje da je na državama članicama da poduzimaju odgovarajuće mjere kako bi se osiguralo da se, dok god se osumnjičeniku ili optuženiku ne dokaže krivnja u skladu sa zakonom, u sudskim odlukama, među ostalim, osim onih o krivnji, za tu osobu ne navodi da je kriva, čime se ne dovode u pitanje privremene odluke postupovne prirode koje donose sudska tijela i koje se temelje na sumnji ili inkriminirajućim dokazima.

44 Ta se odredba mora tumačiti u vezi s uvodnom izjavom 16. Direktive 2016/343, prema kojoj poštovanje pretpostavke nedužnosti ne dovodi u pitanje odluke o istražnom zatvoru, pod uvjetom da se u njima ne upućuje na osumnjičenike ili optuženike kao na krive. U skladu s tom istom uvodnom izjavom, prije donošenja privremene odluke postupovne prirode, sudsko tijelo prvo bi moralo provjeriti postoje li dostatni elementi inkriminirajućih dokaza protiv osumnjičenika ili optuženika kojima bi se opravdala dotična odluka koja bi mogla upućivati na te elemente.

45 Usto valja istaknuti da je svrha Direktive 2016/343, kako to proizlazi iz članka 1. i uvodne izjave 9. te direktive, utvrditi zajednička minimalna pravila primjenjiva na kaznene postupke koja se odnose na određene vidove pretpostavke nedužnosti i pravo sudjelovati na raspravi.

46 Osim toga, u skladu s uvodnom izjavom 10. Direktive 2016/343, njome se utvrđuju samo zajednička minimalna pravila o zaštiti postupovnih prava osumnjičenika ili optuženika kako bi se ojačalo međusobno povjerenje država članica u njihove sustave kaznenog pravosuđa te time olakšalo uzajamno priznavanje odluka u kaznenim stvarima.

47 Stoga se Direktiva 2016/343, s obzirom na minimalno usklađivanje kojem teži, ne može protumačiti kao cjelovit i sveobuhvatan instrument koji ima za svrhu utvrditi sve uvjete za donošenje odluke o istražnom zatvoru.

48 Iz prethodno navedenog proizlazi da u okviru kaznenih postupaka Direktiva 2016/343 i osobito njezin članak 3. i njezin članak 4. stavak 1. ne sprečavaju donošenje privremenih odluka postupovne prirode, poput odluke o održavanju na snazi mjere istražnog zatvora koju je donijelo sudsko tijelo, koje se temelje na sumnji ili elementima inkriminirajućih dokaza, pod uvjetom da se u njima za osobu koja se nalazi u istražnom zatvoru ne navodi da je kriva. Osim toga, u mjeri u kojoj sud koji je uputio zahtjev svojim pitanjima želi saznati pod kojim uvjetima se može donijeti odluka o istražnom zatvoru i u kojoj se pita, osobito, o stupnju uvjerenja koji mora imati u odnosu na počinitelja kaznenog djela, načinima

ispitivanja različitih dokaza i opsegu obrazloženja koje je dužan pružiti u odgovoru na argumente koji su mu podneseni, takva pitanja nisu uređena tom direktivom, već ulaze isključivo u područje primjene samog nacionalnog prava.

49 Slijedom toga, na upućena prethodna pitanja valja odgovoriti da članak 3. i članak 4. stavak 1. Direktive 2016/343 treba tumačiti na način da im se ne protivi donošenje privremenih odluka postupovne prirode, poput odluke o održavanju na snazi mjere istražnog zatvora koju je donijelo sudsko tijelo, koje se temelje na sumnji ili elementima inkriminirajućih dokaza, pod uvjetom da se u njima za osobu koja se nalazi u istražnom zatvoru ne navodi da je kriva. Nasuprot tomu, tom se direktivom ne uređuju uvjeti pod kojima se mogu donijeti odluke o istražnom zatvoru.

Troškovi

50 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (prvo vijeće) odlučuje:

Članak 3. i članak 4. stavak 1. Direktive (EU) 2016/343 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. ožujka 2016. o jačanju određenih vidova pretpostavke nedužnosti i prava sudjelovati na raspravi u kaznenom postupku treba tumačiti na način da im se ne protivi donošenje privremenih odluka postupovne prirode, poput odluke o održavanju na snazi mjere istražnog zatvora koju je donijelo sudsko tijelo, koje se temelje na sumnji ili elementima inkriminirajućih dokaza, pod uvjetom da se u njima za osobu koja se nalazi u istražnom zatvoru ne navodi da je kriva. Nasuprot tomu, tom se direktivom ne uređuju uvjeti pod kojima se mogu donijeti odluke o istražnom zatvoru.

Potpisi